

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אנשי חצר
וכו' רשותו לחבירו
אוסרת:
שחיטה
(ב) תוס' ד"ה ונבלח כו'
מותר אפי' ב' כרין כו':
(ג) תוס' ד"ה אילימא
מאוס וכו' אלץ צדורו הו'
נדפס צוה הלשון גיליון
ולרש"י שמא יס' לחלק
צדירי וסבר ומוקלה וסבר
לפי שמעמיטתיה מותר
אפי' עשר כורים אבל
קירקפ' אפי' פתח ולבכות
הוקף לא מהני צדיר ממיח
צאטת:

מוסף רש"י

[illegible]

עושיין פסין פרק שני עירובין

גב' הוב אמינא דרבים אפי' מדונסין. שרי ר"י בן צבא והאי דקאמר צאר הרבים משום ר' עקיבא דאמר צאר היחיד שרי ואתא איהו למימר אע"ג דמים חיים נינהו דרבים אין ליחיד לא והאי קאמר אין עושין פסין אפילו לצאר אלא של רבים: מרתנ' שומיה.

סוכת שומרון. ואע"ג דהוקף לדירה
צית סאתים הוא דשרי טפי לא:
סמוכה לעיר. והואיל וקרובה לביתו
דעתו להשתמש בה תמיד ודהוקף
לדירה דמי: עלנז סאתא שבעים
אמה ושיריים וכל ע' אמה ושיריים.
ולא יומר. ובגמרא [נ"ג] פריך מנא קמא
נגמי הכי קאמר: אם היה ארכה
אמה על רחבה אפילו אמה אחת.
ואע"ג דמיעט רחבה והוסף בארכה
ואזין כבודה אלא צית סאתים אין
מטלטלין דמרובע הוא דשרי רבנן
היכא דלא הוקף לדירה: אנשי חצר
ששכח (א) ולמחר ביטל שרותו
לחצרו (ב) שהיא אסורה עליהן מלהזיל
מזבחיהן לחצר: ציוו אסור להניס
וההזיל. לחצר לחצרו: אבל לן
מוסר. להביא כלי ציתין לביתו
דרך חצר: בערקבלין. שם מרור:
ובקטאי לי חצר. לשלשה דברים
הללו אם שמען מפיו ולא מאלתא
ובגמרא (א) מפרש דגבי גינה וקרפף לא
שרי יומר מצית סאתים וגבי אנשי
לחצר סברי דאף להם אסור ציתו אבל
מזבחיהן לחצר מותר ובגמ' [כו:] מפרש
פלוגתאיהו ובערקבלין סברי דלאו
מרור הוא: גמ' מאי טעם. רבי
יהודה בן צבא בגינה וקרפף דלעיל:
דקאמר ועוד. דמשמע דלחצר לעיל
צבא חומרא אחריית: אלימא משום
דלחצר חדא לחומרא. גבי פסין
דלחצר [כז:] דאין עושין אותן אלא לצאר
הרצים והשתא קאמר חומרא
אחריית דאע"ג דהוקף לדירה לא
שרי טפי מצית סאתים: והא רבי
יהודה בר אבא ר. דאמ' לעיל חדא
לחומרא דלחצר עד צית סאתים אין
טפי לא והדר תנא אחריית (א) לסקנה
ללדדין ולא תנא עוד משום דלאו
בחדא מלתא חדא דרישא איירי
בזמנת היקף וסיפא איירי בזיטול
מחילות: אפסקוה רבנן. דקא תני
אמרו לו לא אמרו צית סאתים אלא
לגינה כו': וכל היכא דאפסקוה
רבנן לא הוה תני הכה ועוד. אי
שיך לומר בה כגון היכא דרישא
וסיפא בחדא מילתא: והא ר' אליעזר
דסוכה. דתנן (בבבבב סוכה ד' כז.)
ר' אליעזר אומר י"ד סעודות חייב

אדם לאכול בִּסְכּוּכָה וחכמים אומרים אין לדבר קצבה ועוד אמר ר' אליעזר מי שלא אכל ליל י"ט הראשון של יום טוב האחרון אלמלא משום דרש"א וספ"א בסעודה לסוכה ובחשבונו איירי תנא ועוד אע"א לפסקוקה ושמע מינה ה"א דלא תנא דדרי יודה ועוד משום דלא דמי הוא ודדרי יודה בן צבא למה לי דמי ליה: **הספ.** גבי סוכה במלמיה אפסקוקה לא אהדרו ליה רבנן אלא בסעודות אכל רבי יהודה דמתני' לא איירי אלא בפסי ביראות צית סאתים ואהדרו רבנן בגינה וקרפף ודיר וסהר ולעולם טעמיה משום הפסקה ולר' יהודה בן צבא ללא אפסקיה תנא ועוד: רבי

ועוד א"ע"ג דלא הוו תרוייהו מענן א' וכ"ס היכא דהוו תריו (דף כה).⁶ דפ"ה: **הכא** (ב"ב דף גז. ושם) קמני ועוד וש"ג דאפסיק במילתא אחרייתא דמאגבז מן האחר ומדליק וזכ"א מאגבז משלפניו ומדליק וקמני במאגבזי בתי הכי ועוד א"ר אליעזר עומד אדם על המוקצה כו' ומיני דמילתא דאור קא מסיים ואילן קשה ו"ל דהתם הוו תרי קולי ושיי

בג. ויהא דנקט באר הרבים לאפוקי מר' עקיבא. וז"ת א"כ הוה ליה למימר צור הרבים וע"כ צאר היחיד לא דא"כ היינו רבי העקיבא וי"ל דלדורחא דמתלא למיתי מעיני שמעטעט דהיינו צאר היחיד אי נמי הא דקאמר דרביס אפילו מכונסין לאו אר"י בן צבא קאי אלא אשמואל:

ממר רב יהודה אמר
יה בן בבא ואמר רב
מר שמואל לא הותרו
אז מים חיים בלבד
הלכה כר' יהודה בן
ואפילו מכונסין והאי
וקי מדר' עקיבא קא
פסי בייראות חלא
מעין באר מים חיים
מזה ולאו גיטין דהוה

ובלבד שיחא בה שומירה.
 נראה לפרש דפחות
 מע' אמה נמי צריך שומירה או בית
 דירה וציתר מצית סאתים לא סגי
 בשומירה ובית דירה אלף פתח ולצפוף
 הוקף הקרפף לנורק הבית אלף אין
 לומר דבשנעיס אמה דוקא צריך
 שומירה אלף בפחות א"כ כלום וציתר
 אין סגי בשומירה דאין סכרה שיהא
 ג' חלוקים בג' משהוין והא נמי אין
 לומר דציתר מע' נמי סגי בשומירה
 ולא אחא לנמימר אלף דצריך משנעיס
 אמה ושייריים לא צריך כלל דאם
 צמאי פליג ר' עקיבא לפרש ר"ח
 דפרש דר' יהודה כן צבא איירי
 דבזר מועט ור' עקיבא לא איירי
 דלתרווייהו צע' אמה ושייריים ודבר
 מועט צריך שומירה ובפחות מנא לא
 צריך ואפי' לפי רש"י דפי' היינו מנא
 קמא דאמרו לו לר' יהודה מ"מ גם
 לפי' נראה דרבי יהודה כן צבא נמי
 אית ליה דבר מועט כמו מנא קמא
 דמשום הכי אינטיריך לרבי עקיבא
 לחזור ולשנות ובלבד שיהא בה ע'
 אמה כו' ועוד אי ציתר מצית סאתים
 נמי איירי ר"י כן צבא א"כ היכי
 קאמר ר"י אפילו אין בה אלף בור
 ושית ומערה משמע דלר"י נמי אין
 חילוק בין סאתים ליטר ורבי יהודה
 גופיה קאמר לעיל בג' פסין עד שית
 סאתים ועוד לרש"י דפי' היינו מנא
 קמא היינו ר"י כן צבא כלומר ואמאי
 הוצרך לשנות ובלבד כו' כיון דקאי
 ארבי יהודה כן צבא והא אנטריך
 דלא נימא דשרי אפילו ציתר מצית
 סאתים כיון דר' יהודה כן צבא
 איירי דהר מצינ סאתים לרבי יהודה

[illegible]

אִילָנָא משום ו' דתני **הָרָא לְחומרא**. פירוש דשייך ו' למיתא מענין א' אף על גב דלא הוו תרוייהו לחומרא כמו בְּסוּכָה **בְּמִיתָא אַחֲרֵיתִי אַפְסָקוּה**. תימא דבפסק המציא כדי יין י ר' אליעזר אומר נטול אדם קיסם משלפניו [לחצוף בו שיניו] וכי אין מוציאין את האור לא מן העצים כו' ומפסיק בזה שלימה דש"י מהפך שם המשנה והגמ' אך לר"ת שאומר שאין צריך להפך למיתא ועוד אע"ג דאפסיק במילתא אחריית דכה דהיתירא ועדיף: רצ"י

האגון, הואיל וכולן רשות שאינה דירה היא, ואין צריך לערב מחזור לחזר אלא בשביל כלים ששבתו כלים צבית, לא מביעה הכי דלא עירבו בני בתי החצר, דאפילו מצית מחזר לא יוציאו כלי הבית, לחצר של עירוב עמה (שבת סד:).

עין משפט
גר מצוה

בו א [מוש"ע ח"ח סי'
שנה סעיף א]:
בו ב [מוש"ע שס]:

רבי ג'סים גאון

והא גבי ר' אליעזר וסוכה
דאפסקוה רבנן וקאמר
ועוד. זהו שאמר ר'
אליעזר במסכת סוכה
בפרק הישן תחת המטה
ר' אליעזר אומר ארבע
עשרה סעודות חייב אדם
לזכר בסוכה אחת ביום
ואחת בלילה. וחכמים
אומרים אין לזכר קצבה
חוץ ממליל יום טוב
הראשון בלבד. ועוד אמר
רבי אליעזר מי שלא אכל
כר.

רבינו חננאל

[illegible]